

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: V.H.*, narozený ..., státní příslušnost Ukrajina, nyní bytem ..., *zastoupeného: JUDr. Ing. Jakub Backa*, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, *proti žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 7.11.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2017, č.j. OAM-148/LE-LE05-LE26-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci žalobce advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, VS: 25517, vedený u Raiffeisenbank a.s.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 7.11.2017 doplněnou dne 24.4.2018 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2017, č.j. OAM-148/LE-LE05-LE26-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**). Žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící mu ze strany soukromých subjektů, tedy, že důvod žádosti o mezinárodní ochranu, což je obava ze svého věřitele, označil za irelevantní. Nesouhlasil ani s tím, že Ukrajina je schopna mu poskytnout*

dostatečnou ochranu před vážnou újmou hrozící ze strany třetích osob a v souvislosti s tím odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 31.10.2008, č.j. 5 Azs 50/2008-62. V současné době dle jeho názoru na Ukrajině v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Zatímco odkazovaná informace MZV ČR ze dne 1.4.2014 č.j. 110105/2014-LPTP nemůže obstát již pro svoji neaktuálnost, nelze pominout všeobecně známé informace o ukrajinských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí zcela svazujících ruce ukrajinské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejich obětí. Ukrajina je všeobecně považována za nejzkorumpovanější stát v Evropě. Zvláště výrazná je pak korupce a s ní spojená nefunkčnost veřejného sektoru patrná ve fungování ukrajinské policie, která svojí činností plní jen zcela výběrově a v žádném případě ji není možné považovat za bezpečnostní sbor poskytující potřebný nestranný a alespoň z části efektivní přístup k potírání a předcházení kriminality. V domovském státě žalobce tedy nefungují bezpečnostní složky, proto je zcela nepřipadné požadovat po něm, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, a to již s ohledem na to, že by byl vystaven nebezpečí svévolného a nikoli nestranného přístupu ze strany zkorumpovaných bezpečnostních složek. Samotná skutečnost, že pokusy žalobce domoci se ochrany u příslušných státních orgánů se setkaly jen s malým úspěchem, respektive vedly k dalším incidentům, rovněž nasvědčují tomu, že nelze tvrdit, že by na Ukrajině existoval funkční a spolehlivý systém předcházení působení vážné újmy ze strany soukromých osob, podobně pak formálně v zákoně zakotvená možnost využití stížnosti podané prokuratuře nebo oboru vnitřní kontroly policie nic nemění na tom, že obracet se s obavou z ohrožení života a zdraví na ukrajinskou policii je spíše naivní a rozhodně se nejedná o účinný způsob ochrany, který je možný po něm požadovat. Po žalobci tak s ohledem na akutní a vážné ohrožení jeho života nebylo možné požadovat, aby se svojí obavou stále dokola obracel na ukrajinskou policii a na prokuraturu, neboť tyto ukrajinské orgány dostatečně prokázaly, že nejsou schopny mu poskytnout adekvátní pomoc a zastání. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí a potvrzení o osobních a majetkových poměrech).*

Žalobce současně s žalobou žádal o ustanovení zástupce. O jeho návrhu bylo nejprve rozhodnuto usnesením zdejšího soudu ze dne 16.11.2017 č.j. 60Az 79/2017-25, kdy byla žalobci ustanovena zástupcem Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., se sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9, proti němuž byla žalobcem podána kasační stížnost, o níž rozhodl NSS rozsudkem ze dne 21.12.2017 č.j. 4 As 251/2017-20 tak, že usnesení zdejšího soudu ze dne 16.11.2017 č.j. 60Az 79/2017-25 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Následně byl pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 22.3.2018 č.j. 60Az 79/2017-50 ustanoven žalobci zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa.

Napadeným rozhodnutím ze dne 31.10.2017 č.j. OAM-148/LE-LE05-LE26-2017, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce dne 30.9.2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž jako důvod své žádosti uvedl to, že nemůže odjet na Ukrajinu, neboť jej na Ukrajině hledají bandité, kteří řekli, že mu vyloupnou oči a vytrhnou jazyk nebo jej v krajním případě zabijí.

Při pohovoru dne 9.10.2017 žalobce vypověděl, že používal padělaný rumunský doklad, protože neměl jinou možnost, jelikož kdyby zůstal na Ukrajině, našli by jej a zabili. Zmínění bandité k nim stále chodí a hledají jej u jeho sestry, přičemž si vždy něco odnesou. Dále uvedl, že Ukrajinu opustil v březnu 2017 a poté se tam již nikdy nevrátil. Jako důvod

svého odchodu uvedl, že se bál banditů, aby ho nezabili, jiné problémy na Ukrajině neměl. Na dotaz proč jej chtějí zabít, žalobce uvedl, že se doma hodně bránil a řekl, že to dá do novin, a proto na něj mají vztek. Žalobce neví, jak dopadlo policejní vyšetřování, které na Ukrajině probíhalo, dále se o výsledek nezajímal. V případě druhého napadení se již na policii neobrátil, jelikož se bál, protože mu vyhrožovali s tím, že ho zabijí, pokud se na policii obrátí.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je jeho obava ze zločinců, kteří po něm na Ukrajině chtějí peníze a v případě nesplacení jej zmrzačí nebo zabijí.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi i vyjádření a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině.

K žalobcem tvrzené hrozbě ze strany zločinců žalovaný uvedl, že neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce se obává nezákonného jednání ze strany soukromých osob, členů zločinecké skupiny, která jej vydírá ve snaze vymoci od něj údajný dluh jeho otce, tedy ve snaze dosáhnout na jeho úkor svého obohacení. Jde tedy o skutečnosti, které nemají žádnou souvislost s důvody azylově relevantními, tj. s rasou žalobce, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k určité sociální skupině nebo jeho politickými názory.

Žalovaný tedy nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, a že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Ze správního řízení ani nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu § 13 zákona o azylu. Také žalovaný konstatoval, že v průběhu řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Závěrem bylo uvedeno, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany, proto mu nebyla udělena.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 10.5.2018 popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by žalovaný v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a současně odkázal na obsah správního spisu. Dále konstatoval, že zjistil skutečný stav dle § 3 správního řádu, a to v rozsahu důvodů, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Správní orgán trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobcem proveden pohovor, ve kterém měl možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ho vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl a které ho vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyl žalobce nijak omezován a správnost protokolu po provedeném pohovoru stvrdil svým podpisem. V průběhu pohovoru ani v průběhu celého řízení žalobce nedoložil žádné podklady na podporu svých tvrzení. Jako jedinou námitku, kterou právní zástupce žalobce v žalobě uplatnil, je skutečnost, že správní orgán nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů. K tomuto správní orgán uvedl, že touto hrozbou se důsledně zabýval již v napadeném rozhodnutí, a to zejména na straně 4, 5 a dále na straně 8, na které tímto správní orgán odkázal. Správní orgán dále opakoval, že pronásledování ze strany soukromých osob nemůže být důvodem pro udělení azylu, pokud politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Co se týče aktuálnosti informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 4. 2014, k tomuto správní orgán uvedl, že tuto námitku měl žalobce možnost uplatnit

již v průběhu správního řízení a měl možnost správnímu orgánu předložit jiné dle žalobce aktuálnější podklady, o kterých se domnívá, že by lépe vystihovaly a potvrzovaly jeho obavy. Toto však žalobce neučinil. V této souvislosti tedy správní orgán odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13.12.2017 č.j. 4 Az 2/2016-22. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 31.10.2017 i ve vyjádření žalovaného ze dne 10.5.2018 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 31.10.2017 žalobci předáno dne 2.11.2017.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní* (dále jen *s.ř.s.*) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Podle § 78 odst. 7 *s.ř.s.* soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první *s.ř.s.*). Dle § 31 odst. 2, 3 *s.ř.s.* ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 *s.ř.s.*, jelikož žalobce ani žalovaný se k nařízení jednání nevyjádřili.

Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.10.2017, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“*

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z*

důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

Soud spatřuje hlavní žalobní bod v nedostatečném vyhodnocení nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých osob. Předně soud konstatuje, že nelegální jednání soukromých osob, nelze bez dalšího přičítat státním orgánům Ukrajiny. K výtce, že na Ukrajině je korupce a nefunguje spolehlivý právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představující způsobení vážné újmy, soud uvádí, že pouhá nespokojenost se situací v zemi původu nezakládá azylový důvod. Až v okamžiku, že by skutečně státní orgány tiše podporovaly či alespoň tolerovaly násilné či jinak nelegální jednání soukromých osob vůči žalobci bez jakéhokoli zásahu k jeho ochraně, by připadala do úvahy možnost nebezpečí vážné újmy. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že policejní vyšetřování probíhalo, žalobce se dále o jeho výsledek nezajímal a v případě druhého útoku na jeho osobu se na policii neobrátil, jelikož mu řekli, že pokud to udělá, tak ho zabijí. Žalobce tedy neměl před odjezdem z Ukrajiny žádné potíže se státními orgány, na policii se obrátil, ale dále se o vyšetřování nezajímal, jeho obava je tedy jen na úrovni soukromé osoby. V návaznosti na uvedené má soud za to, že případné nezbytné vycestování z území ČR nemůže v tomto konkrétním případě znamenat vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu.

V této souvislosti zdejší soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31.10.2003, č.j. 4 Azs 23/2003-65, který uvádí: „*Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).*“ Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzená obava ze zločinců, kteří po něm na Ukrajině chtějí peníze, nezakládá právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.

Zdejší soud má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně situace v zemi původu soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to i přes námitku žalobce ohledně informace MZV ČR ze dne 1.4.2014. Žalovaný při posuzování oprávněnosti žádosti o mezinárodní ochranu vycházel z dostatečného počtu zpráv a to z různých informačních zdrojů z let 2016 a 2017. Z tohoto důvodu soud nepochybil o aktuálnosti informací o Ukrajině, i přesto, že jedna zpráva je z roku 2014. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce byl seznámen s jeho obsahem, měl možnost se ke všem důkazům vyjádřit a přesto žádné námítky nevznsl. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný se žádostí o mezinárodní ochranu zabýval zcela dostatečně a v souladu se zákonem o azylu a napadené rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil.

Soud závěrem konstatuje, že k účelu legalizace pobytu na území ČR nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. Azylové řízení je tedy specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. V průběhu řízení před žalovaným však nevystaly takové skutečnosti, které by nasvědčovaly „výjimečnosti“ žalobcovy situace, ani případ vhodný zvláštního zřetele, proto soud v plném rozsahu souhlasí s odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného a označuje jej za plně přezkoumatelné. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení

mezinárodní ochrany dle zákona o azylu, se soud zcela ztotožňuje s ohledem na shora uvedené.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl pro řízení o žalobě nakonec ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s.ř.s). Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování v souladu s jím uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 24.4.2018, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Dále ustanovenému zástupci náleží částka ve výši 1.428,-Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8.228,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (*výrok III. rozsudku*), kterou soud považuje za přiměřenou.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 19. července 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně